

Cum un munte a devenit câmpie

Verset călăuzitor: Zaharia 4.7

| Zaharia 4.7: Cine ești tu, munte mare? Înaintea lui Zorobabel vei fi un șes.

„Botschafter” nu publică, de regulă, „povești”. Totuși, povestea de mai jos, preluată dintr-o carte veche și excelentă, este o explicație atât de frumoasă și de plastică a cuvintelor Domnului nostru din Matei 6.25-34 și ne oferă o lecție atât de ușor de înțeles, încât merită un loc în pagina noastră, cu atât mai mult cu cât poartă pe frunte pecetea veridicității. Fie ca ea să servească tuturor cititorilor ca încurajare și învățătură și să-i scoată pe unii „încercați” dintre ei „din peștera în care îi chinuie durerea”!

Totul mergea prost. Cinci copii aveau icter și febră, iar soția mea, suprasolicitată de îngrijirea lor, părea aproape mai obosită și mai bolnavă decât cel mai bolnav dintre ei. În casă, totul ieșise din normalitate. Cei doi servitori, care erau încă tineri și neinstruiți, alergau ca doi cai neînfrânați. Rareori aveam o masă comestibilă, iar prânzul era de obicei omis cu totul. Eram prea egoist pentru a recunoaște că, în circumstanțele date, nu se putea altfel? Poate, dar pentru un om care iubește ordinea, o gospodărie în care totul este în dezordine este, pe termen lung, o adevărată încercare; și trebuie să mărturisesc că, cu cât această stare dura mai mult, cu atât deveneam mai nemulțumit.

Într-o dimineață, am primit o scrisoare, care m-a făcut să uit complet de problemele casnice. Un prieten mi-a spus că aș fi implicat într-o chestiune stupidă. Pentru a-i satisface dorința lui și a altora, am permis ca numele meu să fie trecut pe lista comitetului unei anumite societăți, după ce mi s-a asigurat că era vorba doar de o formalitate, care nu implica niciun fel de obligații pentru mine. Acum mi s-a comunicat că o nefericită greșeală a dat naștere unui proces, pe care societatea l-a pierdut, iar costurile foarte mari trebuiau suportate de membrii comitetului. Dacă eram într-adevăr obligat să plătesc partea mea, situația era gravă, pentru că nu știam de unde să iau banii. O factură medicală mare era încă neplătită. La aceasta se adăugau numeroasele cheltuieli speciale pe care le implică o familie cu cinci copii bolnavi. Iar suma cerută reprezenta aproape jumătate din venitul meu anual!

M-am dus la un avocat. El „spera” să poată face ceva în favoarea mea. În acele zile, cred că am fost un consolator prost pentru soția mea mult chinuită și pentru îngrijitorii ei. Umblam morocănos și plin de supărare.

Dar cu oamenii morocănoși nu te descurci niciodată bine. Ei fac greșeală după greșeală, își transformă prietenii în dușmani și își provoacă atâtea neazuri și supărări, încât răul care îi chinuie se dublează. Așa am învățat eu. Angajații mei din magazin au simțit din plin starea mea proastă, iar consecința a fost că și aici totul a mers prost. Cu cât eram mai supărat, cu atât deveneau și ei mai supărați, iar cu cât erau ei mai supărați, cu atât deveneam și eu mai supărat. În cele din urmă, am luat decizia să mă plâng de ei la sediul central. Dar, înainte de a putea pune în aplicare această decizie, am fost chemat acolo de unul dintre directori.

După o scurtă conversație introductivă, domnul respectiv mi-a explicat că s-a observat că departamentul meu nu mai funcționează la fel de bine ca înainte, desigur fără nicio vină din partea mea. Totuși, de ceva timp se lua în considerare posibilitatea ca, printr-o schimbare radicală și fuziunea anumitor activități, să se poată obține un mod de lucru mai ieftin și, în același timp, mai profitabil. În aceste condiții, nu era imposibil ca departamentul meu să fie desființat complet.

Asta era culmea! Deși problema era doar în stadiul de analiză – auzisem deja ceva despre asta –, eu o consideram deja decisă. Mi-am terminat restul sarcinilor zilnice, fără să știu cum. Nu mai eram supărat pe nimeni. Când am ajuns acasă – o parte dintre copii erau încă în pat, iar soția mea semăna tot mai mult cu o salcie plângătoare, abia mai putea să stea în picioare –, m-am dus, fără să spun prea multe, direct în camera mea, am închis ușa și m-am așezat să mă împac cu mine însumi.

A fost vreodată un om atât de chinuit ca mine? Vreodată atât de crunt persecutat de încercare după încercare, lovitură după lovitură? Auzisem odată de un țăran fără Dumnezeu care, după o recoltă complet distrusă de ploi, aruncase pe drum o mână de boabe negre și stricate și spusese blasfemiind: „Să zacă acolo, spre rușinea Atotputernicului!” Ei bine, mărturiseam de ani de zile că sunt creștin și avusesem nenumărate ocazii să-L laud pe Dumnezeu pentru lucrarea Sa plină de har față de mine. Stând acolo, melancolic, la biroul meu, eram oare cu mult mai bun decât acel țăran? În inima mea, îl acuzam pe Dumnezeu. Credeam că nu meritam un astfel de tratament din partea Lui. Și chiar dacă nu am exprimat aceste gânduri în cuvinte, ele erau în inima mea și probabil se reflectau destul de clar în expresia feței mele.

A doua zi era duminică. Mai puțin din dorința inimii, cât din dorința de a scăpa de un mediu care nu făcea decât să-mi sporească melancolia, m-am dus să ascult Cuvântul lui Dumnezeu. Nu mai fusesem de câteva duminici și avusesem tot felul de scuze pentru asta. Odată eram „prea obosit din cauza nopților nedormite”, apoi „nu aveam chef”, iar în cele din urmă mi-am spus: „În singura zi, în care ești acasă, trebuie să te ocupi puțin de îngrijirea copiilor”. Privite cu luciditate, toate aceste scuze erau doar un semn trist al indiferenței mele. Căci ajutorul meu în îngrijirea copiilor era atât de nesemnificativ și, pe deasupra, uneori atât de neplăcut din cauza proastei mele dispoziții, încât soția mea era mai ușurată când plecam decât când rămâneam.

În timpul studiului Cuvântului, mi s-a părut că vorbitorul descria punct cu punct cazul meu.

„Este un om”, cam așa spunea el, „un creștin care pare urmărit de soartă. Val după val se abate asupra lui. Apa îi ajunge până la gât. Împreună cu Iov, el strigă: „Sufletul meu este dezgustat de viața mea ... Voi zice lui Dumnezeu: *Nu mă condamna! Fă-mă să știu pentru ce Te cerți cu mine*” [Iov 10.1,2], și vorbește cu Iona: „*Bine fac eu că mă mâni*” [Iona 4.9].

„Foarte adevărat”, m-am gândit eu. „Eu sunt acel om”, și m-am simțit foarte demn de compătimit.

După ce vorbitorul mi-a descris imaginea în acest mod puțin mai detaliat, mi-a arătat cum un creștin poate sta drept în mijlocul tuturor acestor valuri și cum este doar vina lui dacă acestea se abat asupra lui.

„Pot totul în Hristos, care mă întărește.” [Filipeni 4.13] Aici se afla cheia minunatului mister. Am căutat acest pasaj în Epistola către Filipeni și mi s-a înfierbântat capul în timp ce ascultam descrierea mai detaliată despre mine însumi.

„Inima slabă”, am auzit, „rămâne fermă atâta timp cât nu se apropie nicio furtună a ispitei, dar se rușinează imediat ce apar necazurile și dificultățile. Oare Pavel avea o inimă diferită de a noastră? Era el făcut din alt material? Nu; și totuși, Pavel nu a cunoscut niciun fel de înfrângere de acest fel. El putea face totul, putea suporta totul, putea îndura totul, putea renunța la totul. Cum era posibil aceasta? Nu prin propria lui putere, ci prin puterea lui Hristos, care era viața lui.” Și, completând povestea mea, vorbitorul a explicat cum inima nechibzuită, care poate că nu a cerut încă ajutor, se revoltă împotriva lui Dumnezeu și îl acuză că i-a refuzat ajutorul; cum, deși nu și-a adus niciodată nevoile cu credință înaintea tronului harului, se ceartă cu Dumnezeu, care o tratează cu cruzime, pentru că nu îi înlătură dificultățile. — Așa a continuat încă o vreme.

„Vinovat! Vinovat!” striga conștiința mea. Toate încercările de a o liniști erau în zadar. Îmi prezentasem eu nevoile în mod corect? Privisem în sus, căutând putere pentru a le putea suporta, dacă Dumnezeu nu voia să mi le ia? Conștiința mea se puse complet de partea vorbitorului și mă acuză. „Ai neglijat mijloacele bogate de har, care îți stăteau la dispoziție”, îmi striga ea, „și asta tocmai într-un moment în care aveai cea mai mare nevoie de ele. Scuze prostești te-au ținut departe de Dumnezeu, ai neglijat rugăciunea și citirea Cuvântului Său, și cu cât făceai asta și te îndepărtați de El, cu atât murmurai mai tare, că El se îndepărtează de tine!”

Dintr-o dată am văzut întregul adevăr. Eram profund rușinat și mă detestam. Dar tocmai așa am fost capabil să ascult mângâierea care a urmat:

„Oricine, chiar și cel mai mic credincios”, se spunea mai departe, „poate avea experiențele apostolului. Nu există nimeni care să nu poată face totul, oricât de greu și dureros ar fi, prin Hristos. Dificultățile se pot aduna una peste alta, până când în cele din urmă se ridică un munte, care ascunde privirea către cer și speranță. Ce rău este în asta? Creștinul poate spune împreună cu îngerul lui Dumnezeu din Zaharia 4: „Cine ești tu, munte mare? Înaintea lui Zorobabel *vei fi un șes!*”

Și muntele meu s-a transformat în câmpie. Nu imediat. Nu, dificultățile au rămas la început, dar am descoperit secretul de a le suporta. Cum era posibil să fi devenit un rebel împotriva Dumnezeului meu milostiv și, într-un fel, un trădător al meu și al familiei mele!

Când am ajuns acasă, soția mea m-a privit uimită și m-a întrebat:

„Ai auzit ceva deosebit de frumos astăzi?”

Am răspuns afirmativ și am întrebat-o dacă poate coborî în seara aceasta la rugăciunea obișnuită a familiei. — Și pe aceasta o neglijasem!

„Cu plăcere”, a răspuns ea, „mă bucur că vrem să o reluăm, pentru că de când am neglijat acest privilegiu, totul pare să meargă prost.”

A doua zi, după ce m-am rugat cu seriozitate și l-am reamintit lui Dumnezeu promisiunile Sale fidele, m-am dus la serviciu cu inima ușurată. Colegii mei au observat foarte repede că eram mai bine dispus și mai sociabil decât fusesem de multă vreme. Drept urmare, și ei erau binevoitori și politicoși. Așadar, acea parte a muntelui se prăbușise deja.

În cursul dimineții, l-am sunat pe avocatul meu în legătură cu obligația mea. El mi-a răspuns vesel: „Puteți respinge cu încredere pretențiile care vi se adresează. Am examinat cu atenție cazul și nu au niciun drept să vă abordeze.” Astfel, a cedat și a doua parte a muntelui.

Copiii mei, pe care îi încredințasem cu încredere, chiar dacă cu o credință destul de imperfectă, în mâinile Domnului, s-au vindecat mai repede decât se aștepta, iar soția mea și-a recăpătat în curând puterile. Ordinea și confortul au fost restabilite în casă și, deși a trebuit să fac economii pentru a acoperi numeroasele cheltuieli neprevăzute, am reușit treptat. Dar nu am mai auzit nimic despre schimbarea din companie, care probabil mi-ar fi costat postul.

La două luni după ziua în care, pe jumătate disperat, am exclamat: „Unde va duce asta?”, nu mi-a rămas altceva de făcut decât să-L laud pe Zorobabel al meu, înaintea căruia marele meu munte se transformase în câmpie.